

[Elgaard.]

er i virkeligheden det, jeg har nævnt et par gange, at det hjælper ikke, at man går udenom spørgsmålet om pristallet og den betydning, det har for lønforholdene i vort land. Derfor må man, hvis der skal optages en virkelig forhandling, være rede til også at gå ind i en overvejelse vedrørende dette spørgsmål i forbindelse med de nu fremsatte lovforslag, og det vil altså først og fremmest dreje sig om det, man kan kalde stødpuden, nemlig forslaget om at oprette en stille zone med hensyn til pristallets virkninger.

Danmark skulle gerne kunne styre sine egne sager således, at vort lands placering som ligestillet partner i det vestlige samarbejde ikke forringes. Jeg har den opfattelse, at befolkningen er rede til at tage følgerne af, hvad regeringen sammen med flertallet i det høje folketing kan enes om at gennemføre. Det ville også være heldigt for vor økonomiske udvikling og virke med til, at vi med lysere sind kunne se fremtiden i møde, om man kunne se bort fra altfor snævre partipolitiske interesser og gå ind i en alsidig vurdering af forholdene, således at man igennem et udvalgsarbejde kunne nå et resultat.

Regeringens forslag har man betegnet som et nedskæringsforslag. Jeg må bestride rigtigheden heraf. Jeg er overbevist om, at regeringen er rede til, også på grundlag af den alsidighed, som det oprindelige forslag fra regeringens side var præget af, at gå ind i en forhandling, og jeg mener, at man på dette grundlag bør søge at finde frem til et resultat.

Jeg har allerede dvælet ved den interesse, som knyttede sig til det radikale venstres forslag. Jeg vil gerne i fortsættelse deraf sige, at hvis der på dette område er en velvillig indstilling fra det radikale venstres side og måske også fra andre sider med hensyn til at nå et resultat, skulle det ikke være udelukket, at dette kunne nås.

Med hensyn til spørgsmålet om den socialdemokratiske omsætningsafgift vil jeg gerne gøre den opfattelse gældende, at når socialdemokratiet foreslog, at den ikke skulle indregnes i pristallet, så må det dog vist være en slags principiel erkendelse af, at den nuværende pristalsordning er uheldig, og det må også være en erkendelse af, at en forbrugsbegrænsning er nødvendig. Men hvis dette er tilfældet, må også socialdemokratiet være med til at vurdere de forhold, hvorunder den nuværende udvikling bedst kan bremses.

Jeg må endvidere mene vedrørende socialdemokratiets forslag om provenuet af om-

sætningsafgiften, der skulle indgå på nationalbankens foliokonto og, om fornødent, anvendes til boligbyggeri, at dette forslag i virkeligheden ville være meget inflatorisk og var ikke alene uovervejet, men tillige ikke praktikabelt.

De forslag, man nu har forelagt, tilsigter gennemførelse af foranstaltninger, der ikke alene kan begrænse forbruget, men også giver mulighed for at opnå et vist stop for inflationen. Forslagene er forsåvidt en logisk følge af de forhandlinger, der er ført, og som jeg har skildret således, som jeg må vurdere dem.

Hvis man nu vil spørge, om der på nuværende tidspunkt er bedre udsigter for et resultat end før, vil jeg i hvert fald nære et vist håb om, at dette kunne være tilfældet. Der kan jo meget vel i den tid, der er gået, siden disse storpolitiske forhandlinger ophørte, være kommet en anden bedømmelse af vore økonomiske forhold end på daværende tidspunkt, og i hvert fald kan man ikke bebrejde regeringen, at den ikke har været rede til at gøre et nyt forsøg. Det er imidlertid afgørende, at regeringen og partiernes forhandlere er enige om det mål, man vil nå. På dette område giver ganske vist de bristede forhandlinger ikke det bedste varsel; det tør vel endogså siges, at de afsluttede resultatløse forhandlinger viser betydelig uenighed om målet.

Jeg tør heller ikke bestride, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen har fremsat udtalelser i dag, der tyder på, at socialdemokratiet endnu har et andet mål for sin økonomiske politik end det, regeringen har sat sig. Jeg vil imidlertid håbe, at der indenfor det høje tings medlemmer og partier er et flertal, der virkelig vil være med til at nedbringe forbruget, være med til at gennemføre en indtægtsbegrænsning for alle forbrugere og derigennem søge at nå frem til det resultat, som man stiler imod: at standse inflationen og derigennem også forbedre vor betalingsbalance og virkelig få den linie lagt, som skal rette vort land op.

Det må derfor være en forudsætning forud for indledningen af disse forhandlinger, at man hos nogle af oppositionspartierne, helst dem alle, har ændret sin indstilling overfor det mål, der må være for vor krisepolitik, og det vil med andre ord sige, at det første, der skal tages fat på, er en konstatering af, om der er et flertal i folketinget for en forbrugsbegrænsning dækkende hele befolkningsområdet, eller der er et flertal imod en sådan. Hvis der stadigvæk er et flertal imod en alle omfattende forbrugsbegrænsning, så vil mulighederne for